

Fredi rulaa

Kulttuuririennot on peruttu. Moni laitos tarjoaa taiteellisia elämyksiä kotisohville ilmaiseksi. On se sitten kuinka ilmaista ja upeaa tahansa, kaksiolotteisen telkkarikuvan kanssa ei oikein pääse tunnelmaan.

Kotisohvalla ei tuoksu takana istuvan hienon rouvan pistävä parfyymi. Ei tarvitse taistella vierustoverin kanssa käsinojasta. Ei kuulu yleisön niiskutusta eikä yskintää. Eikä tule tahtomattomia hurmiollisia huokauksia. Hätähoukut eivät tungeksi ulos ennen kumarruksia.

Tapahtumien puute on saattanut myös harrastelijakolumnistin pattitilanteeseen. Ei ole mitään räävittävää. Täytyy tehdä tikusta asiaa. Kun siis paraikaa ei paljoa tapahdu, pitäänee palata vanhoihin elämyksiin.

Hiljakkoin menehtyi Fredi, kotimaisen kevyen musiikin jättiläinen niin kooltaan kuin taidoiltaanakin. Fredi lauloi korkealla tenoriäänellään kovaa ja kireänlaisesti. Eräs kaverini, taitava harrastajamuusikko teilasi Fredin jo 60-luvulla. Tuo kaveri ei kauaa laula. Kurkku ei kestä. No, kesti se ja kesti kauan.

Minulla on Matti Siitosesta mukavia muistoja ajalta, jolloin hän ei vielä ollut edes Folk-Fredi. Kävin 60-luvun alussa lyhyen ja vapaamuotoisen rippikoululeirin. Silloin rippikoululainen ei saanut osallistua mihinkään rientoihin. Rike voisi aiheuttaa reputuksen.

En paljoa piitannut rippikoulun säännöistä. Koulukaupungissani Kouvolassa sijaitti Tornionmäen pienehkö tanssilava, vähän suurempi kuin Hallin lava. Siellä sattui esiintymään bändi ja tukevahko tuntematon laulaja. Pyöräilin salaa sinne.

Solisti esitti erikoisia lauluja todella koskettavasti. Katselin ja kuuntelin. En tainnut uskaltaa hakea ketään tanssiinkaan. Laulut eivät kuitenkaan syöpyneet mieleen, koska virettäni latisti pelko. Näkeekö joku tiukkapipoinen tuttu ja kanteleeko!

Ei tullut kanteluja, ja naimalupa myönnettiin.

Matti Siitosta, Folk-Frediä ja lopulta Frediä tuli seurattua enemmänkin. Etenkin kvartetti The Stone Faces, sittemmin Kivikasvot loisti monissa ravintolashow'ssa. Stemmalaulu se vasta laulajan tekee!

Fredi ratsasti ulkomaisilla hiteillä, joiden tarinoita populäärirunoilijat käänsivät. Tai ei niitä aina käännetty, vaan juoni sovitettiin oloihimme. Tästä loistavin esimerkki on Fredin kaverin Vexi Salmen amerikkalaisesta lamalaulusta laatima Vippaa mulle viitonen. Siinä rakennettiin tietä Petsamoon ja raivattiin peltoa korpeen, mutta kaikki jäi sodan jalkoihin.

Vähemmälle huomiolle on jäänyt Matti Siitosen oma tuotanto. Hän sävelsi paljon. Kestotähdet Katri Helenasta Reijo Taipaleeseen pärjäisivät Fredin biiseillä. Jos armeliaasti unohtaa euroviisutekeleen Pylly vasten pyllyä pump-pump, Fredin sävellykset kyllä elävät.

Koska Fredin tenoriääni raikui niin voimakkaana, tuli monta kertaa mietittyä ja kyselyä, miten hän pärjäisi oopperalavalla. Vastaus tuli vuonna 1995. Matti Siitonen esiintyi Savonlinnassa Sallisen Palatsi-oopperan hassuna Käkenä.

Koin esityksen paikan päällä ja jännitin Fredin puolesta. No, osa oli pieni, ja Fredi pärjäsi mainiosti. Palatsi tallennettiin ja esitettiin vielä seuraavanakin vuonna, mutta sitten teos jäi unohduksiin. Tämä on ollut monen muunkin Savonlinnan tilaustyön kirous.

Mutta Fredin hitit vaan elävät ja tuovat yhä kylmiä väreitä.

pajen.fi